

LYRNA

Ze werd wakker door de sneeuw. Zachte, ijzige strelingen over haar huid, die haar riepen vanuit de duisternis, prikkelend en niet onaangenaam. Het duurde even voordat haar geheugen terugkwam, al was het in de vorm van fragmenten van angst en verwarring, een wervelwind van beelden en emoties. *Iltis die brullend aanviel, het zwaard geheven... De stalen ring... Een harde hand voor haar mond... En die man... De man die haar liet branden.*

Ze opende haar mond om te schreeuwen, maar kon niet meer voortbrengen dan wat gefluister. De lucht die ze hortend naar binnen zoog voelde als ijspegels in haar longen. Vreemd dat ze eerst zo hevig had gebrand en nu dreigde te sterven van de kou.

Iltis! Inwendig schreeuwde ze de naam uit. *Iltis is gewond. Misschien wel dood!*

Ze probeerde uit alle macht te bewegen, om op te staan en een heelmeester te roepen, met het stemvolume dat paste bij een koningin. Maar ze kwam niet verder dan wat zacht gekreun en gezwaai met haar handen, terwijl ze gevangen bleef in de ijskoude omhelzing van de sneeuw. Ze ontstak in een woede die de kou uit haar longen verjoeg. *Ik moet bewegen! Ik verdom het als een zwerfhond te creperen in de sneeuw!* Opnieuw zoog ze haar longen vol met ijskoude lucht, om te kunnen roepen. Een harde roep, de roep van een koningin... maar ze hoorde alleen het geluid van lucht die langs haar tanden siste, en nog iets anders.

‘Ik hoop dat je hier een goede reden voor hebt, sergeant,’ klonk een strenge, afgemeten stem. De stem van een soldaat. Het knisperende geluid van laarzen in de sneeuw.

‘De torenheer zei dat hij goed behandeld moest worden, kapitein.’ De

stem van een tweede man, die sprak met Nilsaelijns accent, ouder en minder streng. ‘Hij verdient respect, zei hij. Net als die andere mensen uit Nehrinshoek. En hij was nogal vasthoudend, al gebruikte hij niet veel woorden.’

‘Volk van de Hoek,’ zei de kapitein op zachtere toon. ‘Die gasten aan wie we te danken hebben dat het sneeuwt aan het eind van de zomer..’ Zijn stem stierf weg en het knisperende geluid veranderde in tumult van rennende mannen.

‘Hoogheid!’ Ze voelde handen op haar schouders, zacht maar dwingend. ‘Hoogheid! Bent u gewond? Kunt u me horen?’

Lyrna kreunde wat en slaagde erin haar handen opnieuw te bewegen.

‘Kapitein Adal!’ De stem van de sergeant, verstikt van angst. ‘Haar gezicht..’

‘Ik ben niet blind, sergeant! Haal de torenheer en breng hem naar de tent van broeder Kehlan. En neem mannen mee om de heer te dragen. Geen woord over de koningin. Begrepen?’

Meer laarzen in de sneeuw. Iets warmes en zachts dat haar van top tot teen bedekte. Haar verdoofde rug en benen begonnen te tintelen toen sterke handen haar optilden. Ze verloor het bewustzijn en merkte niet hoe ze lag te schudden in de armen van de kapitein, die met haar wegrende.

Hij was er toen ze voor de tweede keer bijkwam. Toen ze haar blik afwendde van het tentzeil boven haar hoofd zag ze hem zitten naast het veldbed waarop ze haar hadden neergelegd. Hoewel zijn ogen net als de vorige dag nog bedekt leken met een rood waas, was zijn blik alert. Hij boog voorover en zijn zwarte ogen leken zich in de huid van haar gezicht te boren. *Hij heeft me verbrand...* Ze sloot haar ogen en even dreigde ze in snikken uit te barsten. Maar ze slikte, herpakte zich en keek hoe hij met gebogen hoofd naast het veldbed knielde.

‘Hoogheid,’ zei hij.

Ze slikte opnieuw en probeerde te spreken. Hoewel ze bang was dat ze opnieuw slechts een zwak gekreun kon produceren verbaasde ze zichzelf. ‘Heer Al Sorna. Hoe maakt u het vanmorgen?’

Hij richtte zijn hoofd op en keek haar aan, met felle zwarte ogen. Ze wilde hem zeggen dat het onbeleefd was te staren, zeker naar een koningin, maar ze wist dat het kinderachtig zou klinken. *Je moet je woorden zorg-*

vuldig kiezen,' had haar vader ooit gezegd. 'Ieder woord dat wordt gesproken door de drager van de kroon wordt onthouden, en niet zelden misbruikt. Dus, lieve dochter, als je deze last ooit zult moeten dragen, zeg dan nooit iets wat niet behoort te worden gehoord uit de mond van een koningin.'

'Tamelijk... goed, hoogheid,' antwoordde Vaelin, die geknield bleef zitten terwijl zij zich probeerde te verroeren. Tot haar verrassing ontdekte ze dat ze gemakkelijk kon bewegen. Iemand had haar jurk en mantel van de vorige avond uitgetrokken en verwisseld voor een eenvoudig katoenen gewaad dat haar lichaam van hals tot enkels bedekte. De stof voelde prettig aan toen ze overeind kwam en haar benen over de rand van het veldbed sloeg om te gaan zitten. 'Kom alstublieft overeind,' zei ze tegen Vaelin. 'Ik vind die plichtplegingen al vervelend genoeg en ze zijn helemaal overbodig als we alleen zijn.'

Hij stond op zonder zijn blik van haar gezicht af te wenden. Ze zag aarzeling in zijn bewegingen en zijn handen trilden een beetje toen hij naar zijn stoel greep en die wat dichterbij trok om tegenover haar te komen zitten, met zijn gezicht op slechts een armlengte afstand. Zo dichtbij had hij nooit meer tegenover haar gezeten sinds die dag op het Zomerfestival.

'Heer Iltis?' vroeg ze.

'Gewond, maar hij leeft nog,' zei hij. 'De pink van zijn linkerhand was bevroren. Broeder Kehlan was gedwongen hem te amputeren. Maar hij leek het nauwelijks te merken en het kostte de grootste moeite hem ervan te weerhouden onmiddellijk naar u op zoek te gaan.'

'Ik heb het geluk gehad tijdens mijn beproevingen een paar goede vrienden te kunnen maken.' Ze zweeg, haalde diep adem en verzamelde de moed die ze nodig had om hem iets te zeggen waarvan ze wist dat het pijnlijk voor hem zou zijn. 'We hebben gisteren nauwelijks kunnen praten. U zult wel veel vragen hebben.'

'Een in het bijzonder. Er doen veel wilde verhalen de ronde over uw... verwondingen. Men zegt dat u ze hebt opgelopen toen Malcius stierf.'

'Malcius is vermoord, door broeder Frentis van de Zesde Orde. Ik heb hem gedood.'

Het was alsof ze hem met een ijskoud mes had gestoken. Hij trok wit weg, liet zich vooroverzakken en mompelde binnensmonds: 'Ik wil ook broeder worden... ik wil net zo worden als jij.'

‘Hij had een vrouw bij zich,’ vervolgde Lyrna. ‘Net als uw broeder speelde ze de rol van een ontsnapte slaaf. Ze waren zogenaamd de oceaan overgestoken en hadden samen van alles en nog wat meegemaakt. Uit haar reactie toen ik hem doodde, kon ik opmaken dat ze een sterke band hadden. Liefde kan tot extreem gedrag leiden.’

Hij sloot zijn ogen en huiverde. Het kostte hem moeite zijn emoties in bedwang te houden. ‘Het zal niet gemakkelijk zijn geweest hem te doden.’

‘Tijdens mijn verblijf bij de Lonakken heb ik wat nieuwe vaardigheden opgedaan. Ik zag hem vallen. En daarna...’ *Het vuur raakte haar huid als de klauwen van een wilde kat en vulde haar keel met de stank van haar eigen, brandende vlees...* ‘Ik geloof dat mijn geheugen toch niet onfeilbaar is.’

Vaelin leek in gedachten verzonken. Zijn gezicht was bleker dan ooit. Na lang zwijgen mompelde hij: ‘Het heeft me verteld dat hij terug zou komen. Maar niet hiervoor.’

‘Ik had verwacht dat u een verklaring zou willen hebben voor iets anders,’ zei ze, in de hoop zijn gedachten af te leiden van de sombere herinneringen die hem leken te kwellen. ‘Voor de manier waarop u in Linesh bent behandeld.’

‘Nee, hoogheid.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Ik verzeker u dat ik daar helemaal geen verklaring voor nodig heb.’

‘De oorlog was een ernstige vergissing. Ze hadden Malcius... Het oordeelsvermogen van mijn vader was... aangetast.’

‘Volgens mij was het oordeel van koning Janus onaantastbaar, hoogheid. En wat de oorlog betreft, ik herinner me nog goed dat u me probeerde te waarschuwen.’

Ze knikte, zweeg en probeerde te ontspannen om haar hartslag wat omlaag te brengen. *Ik was er zo zeker van dat hij me zou gaan haten.* ‘Die man...’ zei ze. ‘De man met het touw.’

‘Zijn naam is Wever, hoogheid.’

‘Wever,’ herhaalde ze. ‘Ik neem aan dat hij een werktuig was van de kwaadaardige kracht achter onze huidige problemen. Verscholen in uw leger, wachtend op het juiste moment om toe te slaan.’

Vaelin leunde enigszins achterover en keek haar verbaasd aan. ‘Om toe te slaan, hoogheid?’

‘Eerst redde hij me,’ zei ze. ‘Van dat d'ing. Maar toen verbrandde hij me. Ik moet bekennen dat ik dat vreemd vind. Al lijken deze mensen vreemde gewoonten te hebben.’ Haar stem stokte toen ze terugdacht aan het verzengende vuur dat was opgelaaid toen de man haar tegen zich aan drukte, met een hitte die nog intenser was dan op die vreselijke dag in de troonzaal. Ze keek op en dwong zichzelf zijn nog steeds strak op haar gerichte blik te beantwoorden. ‘Is het... is het erger?’

Hij zuchtte zachtjes, boog voorover en drukte zijn eeltige handpalmen tegen de hare. Ze had verwacht dat hij even in haar handen zou knijpen en daarna voorspelbare troostende woorden zou zeggen, maar in plaats daarvan greep hij haar polsen, trok haar handen omhoog, spreidde haar vingers en bracht die naar haar gezicht.

‘Niet doen!’ Ze probeerde haar handen weg te rukken.

‘Vertrouw me, Lyrna,’ zei hij zachtjes. Hij drukte haar vingertoppen tegen de huid... de zachte, onbeschadigde huid. Nu begonnen haar vingers uit zichzelf te tasten, onderzochten iedere centimeter, van haar voorhoofd tot aan haar kin. *Waar is het?* dacht ze in opperste verwarring. Waar waren de ruwe plekken en littekens op het gevlekte landschap van haar gezicht, waarom voelde ze geen spoor van de pijn die haar was blijven kwellen, ondanks de verzachtende smeersels die haar gezelschapsdames dagelijks op de brandwonden aanbrachten. *Waar is mijn gezicht?*

‘Ik wist dat Wever een bijzondere gave had,’ zei Vaelin. ‘Maar dit..’

Lyrna bleef zitten met haar handen tegen haar gezicht, vechtend tegen de opwelling in snikken uit te barsten. *Je moet je woorden zorgvuldig kiezen.* ‘Ik...’ begon ze. Ze slaagde er niet in de zin af te maken en probeerde het opnieuw. ‘Ik wil... ik zou graag zien dat u het beraad van bevelhebbers bijeenroept zodra... zodra..’

Toen waren er alleen nog maar tranen en zijn armen die haar schouders omklemden. Ze drukte haar hoofd tegen zijn borst en huilde als een kind.

De vrouw in de spiegel streek met haar hand over de bleke stoppels op haar schedel. Er verscheen een frons op haar voorhoofd. *Het groeit wel weer aan,* wist ze. *Misschien moet ik het minder lang gaan dragen.* Lyrna bestudeerde de huid, daar waar de brandwonden het ergst waren geweest. Ze ontdekte dat het genezingsproces niet alle schade had wegge-

nomen. In de huid rond haar ogen waren vage littekens zichtbaar, dunne en onregelmatige sporen, van haar voorhoofd tot voorbij de haargrens. Ze herinnerde zich wat het arme, verwarde omhulsel van de Mahlessa had gezegd, die dag onder de Berg. *Ik zie ze nog niet... de tekenen van uw grootheid.*

Lyrna deed een paar stappen achteruit en draaide haar hoofd om te zien hoe de littekens eruitzagen in het licht dat door de tentopening naar binnen scheen. Ze ontdekte dat ze vrijwel onzichtbaar werden als ze direct werden beschenen door de zon. Er bewoog iets in de spiegel en achter haar schouder zag ze Iltis. Hij wendde snel zijn blik af en probeerde zijn gewonde hand te verbergen, die uit de mitella stak. Hij was een uur geleden de tent binnengestrompeld, had Bente opzijgeduwd en zich voor haar op zijn knieën laten vallen. Hortend en stotend was hij begonnen aan een smeekbede om vergiffenis, maar toen hij opkeek en haar gezicht zag zweeg hij, met stomheid geslagen.

‘U hoort in bed te liggen, heer,’ zei ze.

‘Ik... ik zal u nooit verlaten, hoogheid. Ik heb u mijn woord gegeven,’ stamelde hij met betraande ogen.

Ben ik zijn nieuwe geloof? vroeg ze zich af, nu ze hem in de spiegel zag. Hij wankelde een beetje, schudde zijn hoofd en rechtte zijn rug. *Het oude geloof viel tegen, dus nu aanbidt hij mij.*

Vaelin kwam de tent binnen en boog. ‘Het leger staat in het gelid, hoogheid.’

‘Dank u, heer.’ Ze stak haar hand uit naar Orena, die klaarstond met de met vossenbont afgezette mantel die ze had gekozen uit de door vrouwe Reva maar al te graag ter beschikking gestelde berg kleding. Orena liep naar voren en sloeg de mantel over haar schouders terwijl Murel knielde om de onpraktische maar elegante schoenen voor haar koninklijke voeten te presenteren. ‘Goed,’ zei Lyrna, terwijl ze in de schoenen stapte en de capuchon van de mantel over haar hoofd trok. ‘Vooruit dan maar.’

Vaelin beklom de open wagen die hij voor de tent had geplaatst en stak een hand uit. Ze pakte zijn hand en liet zich door hem op de wagen helpen, waarbij ze met haar vrije hand de stof van haar mantel optilde, zodat ze er niet over zou struikelen. Ze stelde zich voor hoe het zou zijn als ze op zo’n moment als nu zou vallen, en ze had moeite om niet in de

lach te schieten en haar gezicht in de plooi te houden. *Je moet je woorden zorgvuldig kiezen.*

Ze bleef Vaelins hand vasthouden terwijl ze haar nieuwe leger in ogenschouw nam. De gezette broeder uit de Noordlanden had even met open mond naar haar gezicht gestaard voor hij haar meedeelde dat het huidige contingent van het Leger van het Noorden bestond uit zestigduizend mannen en vrouwen, plus ongeveer dertigduizend Seordah- en Eorhil-strijders. De regimenten stonden in het gelid, maar zonder de altijd zo onberispelijke discipline van de eindeloze Rijkswacht-parades in Varinshold. Het moest gezegd: de Rijkswacht, een ordelijke reeks uitgedunde compagnieën, in het midden opgesteld achter broeder Caenis, stak gunstig af bij de rest. Maar het merendeel van haar nieuwe leger bestond uit de Nilsaelijnen van graaf Marven, de dienstplichtigen die Vaelin had meegenomen uit de Noordlanden en de rekruten die ze onderweg hadden verzameld. Ze zag weinig eenheid in de rangen, het was een ratjetoe aan wapens en bepantsering, deels buitgemaakt op de talloze gesneuvelde Volarianen, met geïmproviseerde vlaggen, zonder de felle kleuren en herkenbare symbolen van de regimentsbanieren van de Rijkswacht.

De Seordah stonden rechts opgesteld, een grote massa zwijgende strijders. De enige emotie die ze lieten merken was nieuwsgierigheid. Achter hen wachtten de Eorhil, even zwijgzaam als de Seordah, de meesten op hun fraaie, grote paarden. Vrouwe Reva had voldaan aan Lyrna's beleefde verzoek en haar volledige stadswacht gestuurd, die nog slechts uit dertig man bestond. Ook haar resterende boogschutters bleken aanwezig te zijn. Ze stonden in twee lange rijen achter hun vrouwe regentes: sterke, vervaarlijk ogende kerels met lange bogen om hun schouders. Naast vrouwe Reva stonden haar vrouwe raadsadviseur, de commandant van de boogschutters heer Antesh en de oude, besnorde commandant van de stadswacht. Geen van drieën leek onder de indruk van Lyrna's aanwezigheid. Links stond het Schild met de bevelhebbers van de Melde-naanse vloot. Scheepsheer Ell-Nurin had zich kennelijk met opzet een meter voor het Schild opgesteld. Het Schild zelf had de armen over elkaar geslagen en keek haar aan met zijn gebruikelijke brede grijns. Een grijns die helaas spoedig zou verdwijnen, vreesde ze.

Achter de troepen lag de nog steeds rokende stad Alltor. De beide to-

rens van de kathedraal waren amper te zien door de poedersneeuw die nog steeds omlaag dwarrelde.

Lyrna bleef zwijgend op de wagen staan. Ze zag de kleine maar duidelijk herkenbare gestalte van vrouwe Dahrena, naast kapitein Adal van de Noordelijke Garde. In tegenstelling tot bijna alle andere ogen waren die van vrouwe Dahrena niet gericht op Lyrna maar op Vaelin. Door die intense blik werd Lyrna zich plotseling bewust van de warmte van zijn hand die de hare omklemde. Ze trok haar hand terug, keek naar het leger en deed haar capuchon af.

Een schokgolf ging door de aanwezigen; er klonken verbaasde kreten, bezweringen, gebeden en uitroepen van angst. De toch al slecht gedisciplineerde rangen verloren nog meer samenhang nu de soldaten elkaar verbaasd en soms zelfs geschokt aankeken. Het viel haar echter op dat de Seordah en de Eorhil stil bleven, al was aan hun houding te merken dat ze plotseling bijzonder op hun hoede waren. Lyrna wachtte tot het geroezemoes was aangezwollen tot een ware kakofonie totdat ze haar hand opstak. Even ging het nog door, en ze vreesde dat ze Vaelin moest vragen ze tot bedaren te brengen, maar kapitein Adal blafte een bevel, dat spoedig werd herhaald door zijn officieren en sergeants, waarna het snel stil werd.

Lyrna liet haar blik over de troepen dwalen, bestudeerde gezichten en probeerde oogcontact te maken. Ze merkte dat sommigen haar niet durfden aan te kijken en snel naar de grond keken, terwijl anderen haar in stomme verbazing aanstaarden.

‘Ik heb nog niet eerder gelegenheid gehad u toe te spreken,’ riep ze. Haar stem was krachtig en klonk ver door in de kille buitenlucht. ‘Voor diegenen die mijn naam niet kennen, de lijst van mijn titels is lang en ik zal u er niet mee vervelen. Het volstaat te zeggen dat ik uw koningin ben, als zodanig uitgeroepen door torenheer Al Sorna en vrouwe regentes Reva van Cumbrael. Diegenen onder u die me gisteren al hebben gezien, zagen een vrouw met een verbrand gezicht. Nu ziet u een vrouw die is genezen. Laat ik u, als uw koningin, één belofte doen. Ik zal u nooit voorliegen. Daarom zeg ik u eerlijk dat mijn gezicht is genezen met behulp van het Duister. Ik beweer niet dat dit de zegen heeft van de Vertrokkenen, of dat een god mij gunstig gezind is geweest. Zowaar als ik hier sta, ik ben genezen door een man met een gave die ik niet pretendeer te be-

grijpen. Ik heb er niet om gevraagd en er ook niet zelf de hand in gehad. Maar ik zie geen reden er spijt van te hebben en ik zal degene die me deze dienst heeft bewezen niet straffen. Velen van u zullen ongetwijfeld weten dat er anderen zijn binnen de rangen van dit leger met soortgelijke gaven; goede en eerbare mannen en vrouwen die volgens onze wetten ter dood moeten worden veroordeeld, louter vanwege de talenten die zij van nature hebben meegekregen. Daarom zijn alle wetten tegen het gebruik van gaven die ooit bekendstonden als het Duister per onmiddellijk ingetrokken. In naam van de koningin.'

Ze zweeg, in afwachting van geroezemoes en uitingen van onvrede. Maar er klonken geen protesten. Het bleef stil en iedereen keek haar gespannen aan, ook diegenen die haar blik eerder hadden ontweken. *Er broeit iets, besefte ze. Iets... bruikbaar.*

'Er is niemand hier die niet heeft geleden,' vervolgde ze. 'Iedereen hier heeft wel een man, een vrouw, een kind, een goede vriend of een ouder te betreuren. Vermoord door de vijand. Velen van u zijn, zoals ikzelf, toegetakeld door smerige handen. Velen van u zijn verbrand, net zoals ik.'

Er klonk woedende bijval, een langzaam aanzwellende collectieve uiting van opgekropte woede. In het midden van kapitein Nortahs compagnie bevrijde slaven zag ze een vrouw. Ze was tenger en klein, maar gewapend met een verzameling dolken. Ze ontblootte haar tanden en op haar gezicht verscheen een woedende grimas. 'Dit land dankt zijn naam aan onze eenheid,' vervolgde Lyrna. 'Maar alleen een gek zou beweren dat we ooit werkelijk verenigd zijn geweest. Voortdurend hebben we ons eigen bloed vergoten in de ene na de andere vete. Dat is nu afgelopen. Onze vijanden zijn gekomen om ons slavernij, dood en ellende te brengen. Maar ze hebben ons ook een geschenk gebracht en daar zullen ze eeuwig spijt van hebben. Ze hebben ons aaneengesmeed tot de eenheid waarnaar we zo lang vergeefs hebben gestreefd. Ze hebben ons gevormd tot één enkel zwaard, gemaakt van onbreekbaar staal. Een zwaard, gericht op hun zwarte hart. En samen zullen we dat laten bloeden!'

Het opgewonden geroezemoes ging over in geschreeuw. Ze zag gezichten die waren verwrongen van haat en woede. Vuisten werden gebald en zwaarden en hellebaarden geheven. Het lawaai overspoelde haar en gaf haar een bedwelmend gevoel van macht... Macht. *Je kunt hem haten en ervan houden.*